

Danielin kirja - Numero yhdeksänkymmentäyksi

Profetaallisen virran paljastaminen: Matka Danielin näkyjen liikkeiden välisten yhteyksien halki

Jeff Pippenger

2024-02-24

Tieto, joka avattiin ensimmäisen enkelin liikkeessä, esitetään Danielin kirjan Ulajoki-näyssä. Tämä näky edustaa Danielin lukuja seitsemän, kahdeksan ja yhdeksän, ja tieto, joka avattiin kolmannen enkelin liikkeessä, esitetään Hiddekeljoki-näyssä, joka edustaa lukuja kymmenen, yksitoista ja kaksitoista. Näiden kahden liikkeen väliset yhteydet ovat runsaat. Nämä kaksi liikettä on liitetty yhteen sadan kahdenkymmenenkuuden vuoden ajanjaksolla vuodesta 1863 tapahtuneesta kapinasta aina lopun aikaan vuonna 1989.

Molemmat lopunajat, kummassakin liikkeessä, on merkitty 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemällä ajalla”. Pakanallisuus ja sitten paavius olivat tallanneet pyhäkköä ja joukkoa siihen asti, kunnes lopun aika tuli vuonna 1798. Vuoden 1863 kapinasta vuoteen 1989 asti oli tapahtunut hengellinen tallaaminen, kuten Hesekielin kahdeksannen luvun neljä kauhistusta sitä kuvaavat.

Ne neljäkymmentäkuusi vuotta ensimmäisen vihastuksen päättymisestä viimeisen vihastuksen päättymiseen vuonna 1844, joiden aikana Kristus oli rakentanut hengellisen temppelin, johon Hän äkisti tuli 22. lokakuuta 1844, ovat rinnakkaiset vuoden 1989 lopunajan kanssa aina pian tulevaan sunnuntailakiin saakka, jolloin Kristus jälleen rakentaa hengellistä temppeliä, jonka tykö Hän on äkisti tuleva Ilmestyskirjan yhdentoista luvun suuren maanjäristyksen hetkellä.

Kun kolmas enkeli saapui vuonna 1844, liiton sanansaattaja ilmestyi äkisti puhdistaakseen Leevin pojat, mutta vuoteen 1863 mennessä nuo uskottomat leeviläiset hylkäsivät Mooseksen sanoman, jonka Elia toi, ja kääntyivät vaeltamaan erämaassa. Tuossa koettelemisprosessissa ”rakentajat” tulisivat lopulta hylkäämään ”kulmakiven” ”seitsemän ajan” kohdalla ja siirtymään Filadelfian liikkeestä Laodikean seurakuntaan. Viimeisinä päivinä, kun liiton sanansaattaja äkisti tulee temppeliinsä pian tulevan sunnuntailain aikana, Hän käyttää uskollisia leeviläisiä kutsuakseen muuta laumaansa. Viimeisten päivien uskolliset ovat siirtyneet Laodikean ”seurakunnasta” Filadelfian ”liikkeeseen”.

Ensimmäisen enkelin liike julkaisi virallistetun sanomansa kaksisataakaksikymmentä vuotta sen jälkeen, kun King James -Raamattu oli julkaistu, ja kolmannen enkelin liike julkaisi virallistetun sanomansa kaksisataakaksikymmentä vuotta sen jälkeen, kun itsenäisyysjulistus oli julkaistu. Molempien liikkeiden virallistettu sanoma voimistettiin islamia koskevan profetian täyttymyksellä, jonka merkitsi enkelin laskeutuminen. Enkelin saapuminen osoitti Habakukin toisen luvun ”väittelyn” alun ja johti Habakukin taulujen julkaisemiseen.

Habakukin taulujen edustama voimaannutettu sanoma johti pettymykseen, joka toi mukanaan viivytyksen ajan, joka johti Keskiyön huudon sanomaan, joka päättyi Keskiyön huudon sanoman

täyttymiseen. Näiden kahden liikkeen välillä vallitsevat rinnakkaisuudet ovat ratkaiseva todiste niille, jotka haluavat nähdä, että kaikki milleriläisen historian osatekijät liittyvät sadan neljäkymmenen neljän tuhannen historiaan ja toistuvat siinä. Jälkisateen aikajaksoa esikuvataan milleriläisessä liikkeessä, ja se täyttyy Future for America -liikkeessä. Toistuvasti inspiraatio ilmoittaa niille, jotka ovat halukkaita kuulemaan, että vain ne, jotka tunnistavat jälkisateen, tulevat sen vastaanottamaan.

Myöhäissateen ajanjakso, liike ja sanoma ovat kaikki esitettyinä milleriläisten historiassa, ja sana ”tunnistaa” merkitsee sellaisen näkemistä, minkä on nähnyt ennenkin. Ainoa tapa nähdä myöhäissateen ajanjakso, liike ja sanoma on tunnistaa, että ne on havainnollistettu milleriläisessä historiassa. Ne on havainnollistettu myös muissa pyhissä reformiliikkeissä. Milleriläinen liike oli alkuliike, joka edustaa päätösliekettä, ja siksi siinä on paljon enemmän suoria viittauksia kuin aikaisemmissa reformiliikkeissä. Siinä on myös Alfa ja Omegan tunnusmerkki, sillä Hän havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla.

Milleriläisessä liikkeessä laskettiin perustukset, ja keskimäinen pylväs oli Danielin kirjan kahdeksas luku, jakeet kolmetoista ja neljätoista. Tiedän, että sisar White osoittaa jakeen neljätoista keskimäiseksi pylvääksi ja perustukseksi, mutta todellisuudessa jae neljätoista on vastaus jakeen kolmetoista kysymykseen. Vastaus on tyhjä ilman sen kysymyksen ymmärtämistä, joka kutsuu esiin vastauksen. Jakeessa kolmetoista yksilöidään näky maahan polkemisesta, jonka toteuttavat kaksi hävittävää valtaa, ja jae neljätoista on näky Kristuksesta palauttamassa temppelin ja joukon, jotka oli poljettu maahan. Nämä kaksi näkyä ovat suoranaisesti yhteydessä toisiinsa asiayhteyden, kieliopin ja Palmonin, Ihmeellisen Lukijan, kautta.

William Milleriä käytettiin tunnistamaan perustavat totuudet, jotka olivat Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeet kolmetoista ja neljätoista. Ensimmäinen jalokivi, jonka hän löysi, oli ”seitsemän aikaa”, joka edustaa jakeen kolmetoista tallattavaksi antamista, ja kehys, jolle hän rakensi koko profeettallisen rakenteensa, oli jakeessa kolmetoista esitetty ”kahden hävittävän vallan” aihekuvio. Miller tunnisti oikein, että jakeen kolmetoista ”jokapäiväinen” kauhistus oli pakanuus ja hävitystä aiheuttavan vallan rikkomus paavius. Tässä mielessä aivan Millerin kehyksen varsinainen ”perustus” sekä perustuksen ja keskuspylvään ”perustus” oli ymmärrys siitä, että kahdeksannessa luvussa ”jokapäiväinen” edusti pakanuutta. Milleriläisen historian tiedon lisääntymisen perustus oli se, että Danielin kirjan kahdeksannen luvun ”jokapäiväinen” oli pakanuus, ja inspiraatio piti huolen siitä, että tunnistettiin, että ”niillä, jotka esittivät tuomion hetken huudon, oli oikea käsitys jokapäiväisestä.”

Vuonna 1989 lopun aikana ”tiedon lisääntymisenä” esitetyn valon perusta on myös ”jokapäiväinen”. Se on yksinkertaisesti toinen jumalallinen rinnakkaisuus. Jotta voitaisiin tunnistaa Danielin kirjan yhdestoista luvun kuudessa viimeisessä jakeessa esitetty tiedon lisääntyminen, edellytetään Ellen Whiten kirjoitusten soveltamista. Kirjoituksissaan hän osoittaa, että Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeen kolmekymmentäyksi historia tulee toistumaan Daniel 11:n loppujakeissa. Ilman tuota inspiroitua vihjettä jakeen kolmekymmentäyksi rinnakkaisen historian ymmärtäminen jakeiden neljäkymmentä ja neljäkymmentäyksi kanssa olisi paljon vaikeampi tehtävä.

Danielin kirjan ”jokapäiväinen” edustaa pakanuutta, ja se on Milleriittien perustuksen perustus; se on myös sanoman perustus sadan neljäkymmenenneljän tuhannen liikkeelle. Se on myös se totuus, joka tarkoituksellisesti tehtiin virheeksi ”valheen” avulla, joka tuotiin Laodikealaisen adventismin kolmanteen sukupolveen, jota esikuvasi Hesekielin kahdeksannen luvun kolmas kauhistus, ”naisten itku Tammusin tähden”, sekä se kompromissi, jota Pergamon kolmas seurakunta edustaa.

Jumalallinen johdatus, joka ohjaa ”jokapäiväisen” asemaa kysymyksenä myöhäissateen aikana, on ehdottoman hämmästyttävä ja inhimillisen rakentelun mahdollisuuden tuolla puolen. Laodikealaisen adventismin neljäs sukupolvi kuvataan kumartumassa auringon puoleen, mikä siten edustaa pedon merkin hyväksymistä. Sisaret White osoittaa, että tuon merkin vastaanottaminen merkitsee samanmieliseksi tulemista pedon kanssa ja että ne, jotka joutuvat hämmennykseen antikristuksen merkityksestä, päätyvät lopulta synnin ihmisen puolelle. Kaikkea tätä edustavat Jerusalemin vanhat miehet Hesekielin kahdeksannessa luvussa.

Kolmannessa ja neljännessä sukupolvessa Jumala rankaisee niitä, jotka Häntä vihaavat, ja tämä tuomio pannaan täytäntöön samalla kun toinen ryhmä vastaanottaa Jumalan hyväksynnän sinetin. Juuri se raamatunkohta, joka antoi William Millerille sen valon, jota hän tarvitsi tunnistaakseen, että pakanuuden vallassa oleva Rooma oli se, jota Danielin kirjassa kuvattiin ilmauksella ”jokapäiväinen”, on kaikkein suoraviivaisin synnin ihmisen tunnistaminen, jonka edessä muinaiset miehet kumartavat Hesekielin kahdeksannessa luvussa. Luku yksilöi paavin toisena hävityksen voimana samalla kun se myös yksilöi pakanallisuuden ensimmäisenä hävityksen voimana. Ja se totuus, joka on tämän kohdan aiheena, on pakanallisen Rooman rooli; se on 2. Tessalonikalaiskirjeessä se valta, joka pidättää paaviutta nousemasta valtaistuimelle vuoteen 538 saakka.

”Jatkuva”, joka oli Millerin peruskalliototuus ja joka antoi hänelle mahdollisuuden muodostaa profetian viitekehyksen, joka perustui kahteen hävittävään valtaan, jotka polkevat maahan pyhäkön ja sotajoukon, on se totuus, jonka Paavali yksilöi totuudeksi, joka hylätään ja joka tuo voimakkaan eksytyksen niiden päälle, jotka eivät rakasta juuri sitä totuutta viimeisinä päivinä. Rinnakkaisten historianjaksojen mukaisesti juuri tuo sama totuus, joka on peruskalliototuus, antoi myös Future for Americalle mahdollisuuden muodostaa profetian viitekehyksen viimeisten päivien lopullisesta kolminkertaisesta liitosta.

Eikä ainoastaan niin, vaan tuo perustavanlaatuinen totuus, joka on molempien rinnakkaisten historioiden perustotuus, tehdään ”valheeksi”, josta tulee peruskallioinen erehdys ja Paavalin voimallinen eksytys, niiden miesten julistaman väärän myöhäissateen ”rauha ja turvallisuus”-sanoman rakenteelliseksi perustaksi, jotka eivät enää koskaan korota ääntään eivätkä osoita Jumalan kansalle sen rikkomuksia. ”Jatkuva” edustaa sekä ensimmäisen että kolmannen enkelin liikkeen perustusta, ja kun Laodikean kapinalliset käänsivät sen merkityksen ylösalaisin tunnistamalla saatanallisen symbolin Kristuksen symboliksi, tuosta väärästä symbolista tuli väärän myöhäissateen väärennetyt sanoman perustus.

Hämmästykkää ja ihmetelkkää; huutakaa ja vaikeroikaa; he ovat juovuksissa, mutta eivät viinistä; he horjuvat, mutta eivät väkijuomasta. Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne raskaan unen hengen ja sulkenut teidän silmänne; profeetat ja teidän päämiehenne, näkijät, hän on peittänyt. Ja kaikki näky on tullut teille kuin sinetillä suljetun kirjan sanat, jonka ihmiset antavat oppineelle sanoen: ”Lue tämä, pyydän.” Ja hän sanoo: ”En voi, sillä se on sinetöity.” Ja kirja annetaan sille, joka ei ole oppinut, sanoen: ”Lue tämä, pyydän.” Ja hän sanoo: ”En ole oppinut.” Senthden Herra sanoi: Koska tämä kansa lähestyy minua suullaan ja kunnioittaa minua huulillaan, mutta on poistanut sydämensä kauas minusta, ja heidän pelkonsa minua kohtaan on opittua ihmiskäskyjen mukaan, senthden, katso, minä teen jälleen ihmeellisen teon tämän kansan keskuudessa, ihmeellisen teon ja ihmeen; sillä heidän viisaittensa viisaus on katoava, ja heidän ymmärtäväistensä ymmärrys on peittyvä. Voi niitä, jotka syvälle kätkevät neuvonsa Herralta, joiden teot tapahtuvat pimeässä, ja jotka sanovat: ”Kuka meidät näkee, ja kuka meidät tuntee?” Kuinka nurinkurista onkaan teidän menonne! Onko savi pidettävä savenvalajan vertaisena? Sanoisiko teko tekijästään: ”Ei hän minua tehnyt”? Tai sanoisiko valmistettu valmistajastaan: ”Ei hän ymmärrä mitään”? Jesaja 29:9–16.

Kaikki profeetat puhuivat viimeisistä päivistä, ja avoin valehtelu ”jokapäiväisen” merkityksen kääntämiseksi ylösalaisin jäljittelee läheisesti anteeksiantamattoman synnin määritelmää. Julistaa ihminen lopullisesti kadotetuksi ylittää sen kyvyn ja moraalisen oikeutuksen, joka ihmisillä on toisia ihmisiä kohtaan, mutta siitä ei tässä ole kyse.

Ne, jotka Jesajan kirjassa kääntävät asiat ylösalaisin, mikä on yksinkertaisesti toinen ilmaus sille, mitä Jesaja muualla kuvaa pimeyden kutsumisena valoksi tai valon pimeydeksi, tunnistetaan niiksi muinaisiksi miehiksi, jotka hallitsevat Jerusalemia, samalla kun heidän lopullista tuomiotaan esitetään.

Voi niitä, jotka sanovat pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi, jotka panevat pimeyden valkeudeksi ja valkeuden pimeydeksi, jotka panevat karvaan makeaksi ja makean karvaaksi! Voi niitä, jotka ovat viisaita omissa silmissään ja ymmärtäväisiä omasta mielestään! Voi niitä, jotka ovat väkeviä viinin juomiseen ja urhoja sekoittamaan väkijuomaa, jotka lahjuksesta vanhurskauttavat jumalattoman ja ottavat pois vanhurskaan oikeuden häneltä! Senthden, niinkuin tuli syö sängen ja liekki kuluttaa akanat, niin heidän juurensa on oleva kuin mätä, ja heidän kukkansa haihtuva kuin tomu; sillä he ovat hyljänneet Herran Sebaotin lain ja halveksineet Israelin Pyhän sanaa. Senthden Herran viha on syttynyt hänen kansaansa vastaan, ja hän on ojentanut kätensä sitä vastaan ja lyönyt sitä; ja vuoret vapisivat, ja heidän ruumiinsa olivat kuin loka katujen keskellä. Kaikesta tästä huolimatta hänen vihansa ei ole asettunut, vaan hänen kätensä on vielä ojennettuna. Ja hän nostaa kaukaisille kansoille lipun ja viheltää niille maan äärestä; ja katso, nopeasti ja viivyttelämättä ne tulevat. Jesaja 5:20–26.

Jumalan lippumerkki (ne sataneljäkymmentäneljätuhatta) kohotetaan lippumerkiksi pian tulevan sunnuntain yhteydessä, jolloin ”Herran viha syttyy hänen kansaansa vastaan”, ja Hän ojentaa ”kätensä heitä vastaan”, ja ”lyö heitä”, ja ”heidän ruumiinsa revitään keskellä katuja”. Keskellä katuja ovat Jerusalemin kadut silloin, kun Hesekielin yhdeksännnen luvun hävittävät enkelit saavat käskyn mennä eteenpäin ”ja lyökää: älköön teidän silmänne säästäkö, älkääkä armahtako: surmatkaa perin pohjin vanhat ja nuoret, sekä neidot, ja pienet lapset, ja naiset: mutta älkää

lähestykö ainoatakaan miestä, jossa on merkki; ja alkakaa minun pyhäköstäni. Niin he alkoivat niistä vanhimista miehistä, jotka olivat huoneen edessä.” Hesekielin ”vanhimmat miehet”, joiden Sisar White toteaa olevan niitä, joiden tuli olla kansan vartijoita, ovat Jesajan ”Efraimin juopuneet”, jotka ”kääntävät asiat ylösalaisin” luvuissa kaksikymmentäkahdeksan ja kaksikymmentäyhdeksän.

Viidennessä luvussa he ovat niitä, jotka ovat ”väkeviä viiniä juomaan ja urhoja väkijuomaa sekoittamaan; jotka lahjan tähden julistavat jumalattoman vanhurskaaksi.” Kirjan *Questions on Doctrine* julkaisemisen myötä muinaiset miehet joivat luopioprotestantismin maljasta ja esittivät vanhurskauttamista koskevan väärän evankeliumin, joka väittää, ettei ihmisiä voida pyhittää, että Kristus on meidän Sijaisemme, mutta ei meidän Esikuvamme. Näin tehdessään kirja julisti jumalattoman vanhurskaaksi palkkiota vastaan, jotta se hyväksyttäisiin luopioprotestantismin langenneiden kirkkojen joukossa. Tekstikohta osoittaa heidän lopullisen tuomionsa, ja tuomion syy on se, että he ”halveksivat Israelin Pyhän sanaa”. Tämän he tekivät hylkäämällä sen ymmärryksen ”jokapäiväisestä”, jonka esittivät ne, jotka antoivat tuomion hetken huudon, sekä juomalla luopioprotestantismin maljasta.

Tässä kohdassa he muuttavat makean karvaaksi ja karvaan makeaksi. Sanoma, joka on enkelin kädessä, kun Hän astuu alas, on makea, mutta sanoman päätös on karvas. He väittävät, että tosi myöhäissateen sanoma, joka alkaa enkelin astuessa alas, on karvas, ja lopussa he esittävät makean väärän rauhan ja turvallisuuden sanoman, sillä he eivät voi olla kääntämättä asioita ylösalaisin.

Kohta, jossa tämä synty esitetään, sijoittuu heidän yhteisen koetusaikinsa loppuun. Sen vuoksi on asianmukaista nähdä, että heidän tekonsa, jossa he samastavat pakanuuden saatanaallisen työn Kristuksen työksi, on profeettallinen rinnastus anteeksiantamattomaan syntiin, jossa Pyhän Hengen työ samastetaan saatanan työksi. ”Valheen” sijoittaminen adventismin kolmanteen sukupolveen muodosti heidän väärän myöhäissade-sanomansa perustavan logiikan ja saattaa lopulta heidän ylleen väkevän eksytyksen. Juuri se kohta, jossa Miller tuli ymmärtämään ”jokapäiväisen” oikean merkityksen, on se, missä heidät kuvataan kukistettaviksi.

Älköön kukaan vietelkö teitä millään tavoin; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvonnan kohteeksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja osoittaa olevansa Jumala. Ettekö muista, että minä, vielä ollessani teidän luonanne, sanoin teille tämän? Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin että hän ilmestyy ajallaan. Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää siihen asti, kunnes hänet poistetaan tieltä. Ja silloin ilmestyy tuo laiton, jonka Herra on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa kirkkaudella, tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta, kaikella voimalla ja merkeillä ja valheen ihmeillä sekä kaikella vääryyden eksytyksellä niissä, jotka joutuvat kadotukseen, koska he eivät ottaneet vastaan totuuden rakkautta pelastuakseen. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, jotta kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuutta, vaan mielistyivät vääryyteen. 2. Tessalonikalaiskirje 2:3–12.

Profeetat puhuvat viimeisistä päivistä enemmän kuin mistään muusta niitä edeltävästä pyhästä historiasta, ja tämä pitää paikkansa myös tämän kohdan osalta. Millerin tiedon lisääntymisen perusta on myös vuonna 1989 saapuneen tiedon lisääntymisen perusta, sillä ”jokapäiväiseen” liittyvän profeettallisen historian oikea ymmärtäminen kuvaa Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeiden neljäkymmentä ja neljäkymmentäyksi historiaa. Tämä merkitsee sitä, että jos profetian tutkija ei ymmärrä pakanuuden roolia eikä sen profeettallista suhdetta paavilliseen Roomaan, hän ei kykene tunnistamaan, että työn, jossa ensin pidätettiin paavinvallan nousua ja sitten asetettiin paavinvalta maan valtaistuimelle, toteutti pakanuus, ja että tämä työ esikuvallistaa Ilmestyskirjan kolmattatoista luvun maapedona tunnetun vallan roolia, joka ensin pidättää paavinvallan, mutta sitten muuttuu ja asettaa sen maan valtaistuimelle. Ilmestyskirjan kolmattatoista luvun maapedon rooli esitetään Amerikan tulevaisuutena.

Seuraavassa artikkelissamme jatkamme Hiddekel-joen valon sinettien avaamisen tarkastelua.

”Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, joilla on ollut suuri valo: ’He eivät ole murheellisia eivätkä järkyttyneitä moraalisen ja hengellisen tilansa tähden.’ Totisesti, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa iloitsee heidän kauhistuksistaan. Minäkin valitsen heille eksytyksen, ja annan heidän pelkonsa kohdata heidät; koska kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät pahaa minun silmiäni edessä ja valitsivat sen, mihin minä en mielistynyt.’ Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen,’ koska he eivät ottaneet vastaan totuuden rakkautta pelastuakseen, ’vaan mielistyivät vääryyteen.’ Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.”

”Taivaallinen Opettaja kysyi: ’Mikä voimakkaampi harha voisi pettää mielen kuin se teeskentely, että rakennat oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekosi, vaikka todellisuudessa toimit monessa asiassa maailmallisen menettelytavan mukaan ja teet syntiä Jehovaa vastaan? Voi, se on suuri petos, lumovoimainen harha, joka valtaa mielet silloin, kun ihmiset, jotka ovat kerran tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen henkenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita, rikastuneita eivätkä mitään tarvitsevia, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.”

”Jumala ei ole muuttunut uskollisia palvelijoitaan kohtaan, jotka pitävät vaatteensa tahrattomina. Mutta monet huutavat: ’Rauha ja turvallisuus’, vaikka äkillinen tuho on kohtaava heidät. Ellei tapahdu perusteellista parannusta, elleivät ihmiset nöyryytä sydäntään tunnustamalla syntinsä ja ota vastaan totuutta sellaisena kuin se on Jeesuksessa, he eivät koskaan pääse taivaaseen. Kun puhdistus tapahtuu meidän riveissämme, emme enää lepää huolettomina kerskatun olevamme rikkaita ja rikastuneita, vailla mitään puutetta.

”Kuka voi totuudenmukaisesti sanoa: ’Meidän kultamme on tullessa koeteltua; meidän vaatteemme ovat maailmasta tahrattomat’? Näin Opettajamme osoittavan niin sanotun vanhurskauden vaatteita. Riisuttuaan ne pois Hän paljasti niiden alta saastaisuuden. Sitten Hän sanoi minulle: ’Etkö näe, kuinka he ovat teennäisesti peittäneet saastaisuutensa ja luonteensa mädännäisyyden? ’Kuinka on uskollinen kaupunki tullut portoksi!’ Minun Isäni huoneesta on tehty kauppahuone, paikka, josta jumalallinen läsnäolo ja kirkkaus ovat poistuneet! Tämän

tähden on heikkoutta, ja voima puuttuu.”” Testimonies, osa 8, 249, 250.